

den Kommission, hvori de have Sæde. Thi vi andre, der loyalt ville respektere Rigsdagens Afgørelse, der loyalt ville bøje os for Lovens Bydende, navnlig Tavshedspligt om Kommissionen og dens Arbejde, ere afskaarne fra at rette de vrang Fremstillinger eller væрге os mod de uberetigede Angreb, der føres frem, og føres frem paa en saadan Maade, at det kunde faa Udseende af, at det er Kommissionens højtærede Formand, der er Skyld i, at Kommissionens Arbejde ikke fremmes, eller et formodet Flertal eller maaske begge Parter i Forening, der med Forsæt forhale Arbejdet og Kommissionens Overvejelser. Sligt ere vi, der loyalt bøje os for Lovene, afskaarne fra at væрге os imod. Derfor vil jeg anmode om, at man ikke fra nogen Side, hverken fra Medlemmer af Kommissionen eller fra Medlemmer udenfor Kommissionen, retter Angreb paa Forsvarskommissionen og dens Arbejde, fordi Medlemmerne af Forsvarskommissionen ifølge Rigsdagens egen Beslutning ere ude af Stand til at væрге sig imod disse Angreb.

Allerværst bliver dog Forholdet, synes jeg, naar to ærede Herrer, som ere Medlemmer af Forsvarskommissionen, nu komme til dette Ting og sige: Hør; skulle vi ikke følges ad op til Kongen — figurlig talt, thi sædvanligvis overbringes Adresserne ved Formand og Viceformænd —, skulle vi ikke i Fællesskab indgaa til Kongen med en Udtalelse, der siger (altsaa i Fortsættelse af det, der er skrevet i Ændringsforslaget i Forvejen) at det er „en i Folket fæstnet ogsaa ved de sidste Folketingsvalg bekræftet Anskuelse, at de nuværende Militæruddgifter bør nedbringes, og at den saavel politisk som økonomisk og militært forkastelige Befæstning af København bør nedlægges.“ Jeg fatter ikke, hvorledes noget Medlem af Forsvarskommissionen kan forene dette med sin Pligt efter Loven og sin Stilling i Kraft af Tingets Valg, at indbringe dette Forslag og forudsætte, at Tinget her vil tilsidesætte den Lov, der staar ved Magt, og som vil staa ved Magt, indtil Rigsdagen ved en Lov sætter den ud af Kraft. Jeg fatter ikke, hvorledes et saadant Medlem kan foreslaa Tinget at gaa op til Hans Majestæt Kongen for at sige: Ja, vi vide vel, Deres Majestæt, at Kongen og Rigsdagen ved Lov have sagt, at Forsvarsspørgsmaalet skal overvejes i en Kommission, vi ere Medlemmer af denne Kommission — jeg tænker mig Talen ført af de Herrer alene —, vi ere forpligtede overfor Loven og overfor det Mandat, vi sidde inde med i Kraft af Tingets Valg,

men ikke destomindre tilsidesætte vi det Hensyn, som deraf følger, og sige til Deres Majestæt: Vi ville have Københavns Befæstning fjernet, vi ville have Militæruddgifterne nedsatte. Jeg forstaar ikke, hvorledes man kan optræde paa denne Maade. Finder man, at Forsvarskommissionen ikke fremmer sit Arbejde hurtigt nok, finde de Herrer, der sidde i Kommissionen, at deres Arbejde varer for længe, de ville ikke have Medansvar for, at dette Spørgsmaal ikke kommer frem til Drøftelse og Afgørelse, saa ved jeg ingen anden Vej for de Herrer at gaa end den, at de nedlægge deres Mandat som Medlem af Forsvarskommissionen. Men paa een Gang at bevare deres Mandat som Medlem af Forsvarskommissionen, paa een Gang at bøje sig for Lovens Bydende, som er dette, at indtil Forsvarskommissionen afgiver sin Betænkning, beskæftiger ikke Lovgivningsmagten og selvfølgelig heller ikke Hans Majestæt Kongen sig med dette Forhold, og samtidig føre private Diskussioner med Kongen eller diskutere ved Manifeste om en Ordning af Forsvarssagen, er en saa topmaalt Urimelighed, en saa mærkværdig politisk Foreteelse, at man ikke skulde tro den mulig.

Det er Hovedsagen, at de Herrer, der sidde som Medlemmer af Forsvarskommissionen, kunne finde det passende at foreslaa Tinget, medens Forsvarskommissionen arbejder, at gaa til Kongen med en Udtalelse om, hvordan Forsvaret skal ordnes, men bortset fra dette ganske mærkværdige, er der i øvrigt det at sige, at naar man nu endelig føler Trang til at fremsætte sine Anskuelser om Realitetsspørgsmaal for Kongen, skulde man gøre det paa en mere klar og positiv Maade end ved at sige, at Fæstningens nedrivning og Militæruddgifterne skulde nedsættes. Thi det er ikke tilstrækkeligt. Man skulde derimod lægge sit Militærogram frem. Hvorfor se vi ikke her Grænsevagten og Søpolitiet? Lad os faa det frem i Svaret til Trontalen, det var da noget, der pyntede. Lad os faa det frem overfor Hans Majestæt Kongen: Der kan De se, det er det, vi ville paa dette Omraade, det er vort Standpunkt. Saa var der dog nogen Realitet deri. Men de Herrer vilde komme lidt i Forlegenhed dermed, det ved jeg meget vel. De vilde komme i Forlegenhed med deres ærede Kollega, det ærede Medlem for Saxkøbing (Rørdam). Det ærede Medlem for Saxkøbing staar jo saadan i det, at han forudsætter, at vi skulde beholde den samme Flaade som hidtil, og at denne Flaade skal ligge ved Kø-